

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Paweł Kołodziejski (sprawozdawca)

w sprawie **Z. P.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 12 lutego 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego – na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt V Ka 459/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 19 maja 2022 r., sygn. akt II K 6/22

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt 1b części
dyspozytywnej) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

Antoni Bojańczyk

Marek Motuk

Paweł Kołodziejski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2022 r., w sprawie o sygn. akt II K 6/22, Sąd Rejonowy w Koszalinie uznał Z. P. za winnego tego, że:

1. w dniu 24 września 2021 r. w K. na ulicy Z. , na drodze publicznej, prowadził pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym [...]. , znajdując się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w stężeniu 628,1 ng/ml we krwi, tj. popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt I);
2. w dniu 24 września 2021 r. w K. na ulicy Z. na wysokości numeru 20, w osobistej szaszetce na dokumenty, posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 1,150 grama netto, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia występku z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt V).

Jednocześnie na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec ww. karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby, a także – na podstawie art. 71 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. – karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt VI). Zobowiązał również Z. P. do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku (pkt VII). Ponadto orzekł wobec niego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł (pkt II) oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat (pkt III), na poczet którego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy (pkt IV). Wyrok zawierał również orzeczenie przepadku (pkt VIII i IX) oraz rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu (pkt X).

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora w zakresie orzeczenia o karze i innych konsekwencjach prawnych na niekorzyść Z. P. . W złożonej apelacji prokurator zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 69 § 1 k.k. poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, podczas gdy zgodnie z treścią tego przepisu sąd może warunkowo

zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym 1 roku, a także art. 70 § 1 k.k. poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 4 lat, podczas gdy przepis ten stanowi, że zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który wynosi od 1 roku do 3 lat.

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt V Ka 459/22 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną w pkt I karę pozbawienia wolności obniżył do 7 miesięcy (pkt 1a), uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt VI i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt I i V kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby (pkt 1b), zaś w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy (pkt 2), zwalniając Z. P. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W dniu 11 października 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego, który wymieniony wyżej wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie zaskarżył na korzyść skazanego, w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 1b), zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k., polegające na połączeniu w punkcie 1 b) części dyspozytywnej wyroku dwóch kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego Z. P. w wymiarze 7 miesięcy i 3 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzeniu mu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności w sytuacji, gdy suma kar jednostkowych pozwalała na orzeczenie kary łącznej w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności. W konsekwencji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że art. 86 § 1 k.k. określa granice w jakich orzeka się karę łączną. Stanowi on, że „sąd wymierza karę łączną w przedziale powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy

(...)”. W tym zakresie treść przywołanej normy prawnej pozostaje niezmienna począwszy od chwili popełnienia przypisanych Z. P. przestępstw, aż do chwili obecnej. Jednocześnie w judykaturze nie budzi wątpliwości, że wymierzenie kary łącznej z niedochowaniem warunków określonych w art. 86 § 1 k.k., tj. poniżej lub powyżej zakreślonych tam ram, stanowi rażące naruszenie prawa materialnego i zawsze ma, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., istotny wpływ na treść orzeczenia (zob.m.in. wyrok SN z dnia 9 listopada 2022 r., V KK 317/22, LEX nr 3518145), albowiem w takiej sytuacji skazany ponosi dolegliwość inną niż została przewidziana w ustawie, tj. zbyt łagodną albo zbyt surową (wyrok SN z dnia 13 października 2016 r., IV KK 176/16). Potwierdzenie w postępowaniu kasacyjnym, iż orzeczenie dotknięte jest tego rodzaju uchybieniem implikuje konieczność jego uchylenia.

Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy w Koszalinie dokonując zmiany wyroku sądu *a quo*, obniżył orzeczoną wobec Z. P. za występki z art. 178a § 1 k.k. karę pozbawienia wolności do 7 miesięcy. W tej sytuacji łączeniu polegała powyższa kara jednostkowa oraz kara 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona skazanemu przez sąd pierwszej instancji za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Łącząc ww. kary sąd odwoławczy stosując art. 86 § 1 k.k. władny był orzec karę łączną w wymiarze nieprzekraczającym 10 miesięcy pozbawienia wolności. Nie budzi zatem wątpliwości, że ustalając jej wysokość na 1 roku pozbawienia wolności, rażąco naruszył przywołany wyżej przepis, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

W konsekwencji koniecznym było uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie w zaskarżonej części, tj. co do orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt 2b) i w tym zakresie przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy w Koszalinie procedując powtórnie w części w jakiej nastąpiło przekazanie sprawy winien zadbać, aby rozstrzygnięcie zapadło zgodnie z wymogami prawa materialnego, mając także na względzie kierunek w jakim wywiedziona została kasacja.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł]

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Motuk

SSN Paweł Kołodziej